

En blåsbubbla och en sten.

Livet är en såpbubbla.

Jag sitter därinne i bubblan och tittar ut, livrädd för petande fingrar som spräcker det jag byggt upp med vatten och såpa. Jag är ensam, för det är min värld, bara min och ingen får komma för nära. Bubblorna är överallt men min är speciell. Så hemskt speciell att orden inte riktigt räcker till.

Så jag måste börja acceptera verkligheten nu, börja leva här och nu och andas i takt med mina tankar. De bultar i otakt. Måste acceptera här och nu, att det inte blev som jag tänkt mig. Saker bara rullar på ibland även om det inte är i den riktning som man tänkt sig.

Jag har en sten i min blåsbubbla. En liten irriterande sten. Den stör mitt flöde och försöker spräcka bubblan innifrån. Försöker förstöra den värld som jag har byggt upp, försöker bygga upp. Jag trodde att jag skulle få vara ifred i bubblan, men ingenting låter mig vara ifred. Inte ens för en liten stund för rätt som det är dyker en sten upp och allt är förstört. Igen. Men jag måste acceptera det faktum att stenen är i min bubbla och stör min balans. En ömtålig balans som har rubbats.

Och jag vill bara bli av med stenen men den sitter ju fast med mig i bubblan. Så om den åker ut åker jag också ut ur bubblan för det är en one way-ticket. Bubblan kommer aldrig att kunna repareras. Det är tragiskt, egentligen. Men jag försöker att inte fokusera på det tragiska i situationen, utan jag andas frihetsluft i min bubbla och försöker ignorera den skavande stenen i min själ. Lås in den. Lås in mig. Där jag, stenen och bubblan får vara ifred.

Jag accepterar att stenen finns där som ett störande moment.

Men nu när jag omfamnar det så kan jag se att det är mitt störande moment, något som jag måste värdesätta. Måste värdesätta det för att kunna gå vidare med mitt liv i såpbubblan, sten eller ej.

Jag vandrar, eller rullar, vidare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten